

De Wens van Noor

Niemand groette elkaar in De Koude Kern. Niet met een knikje, niet met een glimlach, en zeker niet met een 'fijne kerst'.

In het dorp lag het hele jaar door sneeuw en de bewoners waren zelf ook kil en koud, vooral rond de kerstperiode. Het enige dat zij belangrijk vonden was dat hún lichtjes de meeste aandacht trokken en dat zij de mooiste, grootste en duurste cadeaus zouden hebben van iedereen – die ze vervolgens zelf zouden houden. Dit maakte dat het dorp een combinatie was van een decoratiewedstrijd en enorme hebzucht. De kerstboom op het grote plein was ieder jaar piekloos, omdat de bewoners er niet over uitgeruzied raakten wie de mooiste piek had. De één wilde goud, de ander zilver, weer een ander vond dat er een overgrootmoeder geëerd moest worden met een vintage piek. En dus bleef de top jaar na jaar leeg.

Noor was een klein, elfjarig meisje met een witte wollen muts die altijd een beetje scheef op haar hoofd stond. Zij was anders dan de rest in De Koude Kern. Noor droeg altijd een schriftje bij zich waarin ze elke dag iets moois opschreef – een glimlach van iemand op straat (bijna nooit), het geritsel van de wind door de dennenbomen (vaak), of de manier waarop haar adem wolkjes maakte in de koude lucht (elke dag).

In de winkels werd gevochten om kerststollen. In de straatjes duwden mensen elkaar opzij voor de laatste doos lichtjes. Zelfs kinderen wilden altijd net iets groters, beters, luxers dan vorig jaar.

Het was kerstavond en dit was de vervelendste avond van het hele jaar, vond Noor. Om niet meegesleept te worden in de chaos van haar dorpsbewoners, ging ze naar het bos. Daar kwam ze vaak als ze even wilde nadenken of tot rust wilde komen.

Het bos was stil. De sneeuw kraakte onder haar laarzen. In het witste stuk van het bos, waar de sneeuw leek te zweven in plaats van te vallen, stond een rendier. Zijn gewei glansde als de sterrenhemel. Noor had hem nog nooit eerder gezien, maar ze wist wel uit verhalen dat rendieren vaak rond kerst langskwamen.

'Hallo,' zei ze tegen het rendier. 'Ben jij verdwaald?'

Het rendier keek Noor afwachtend aan en Noor wilde bijna om zichzelf lachen dat ze voor de zoveelste keer in haar elfjarige leven met dieren stond te praten, toen het dier ineens terugpraatte.

'Dat denk ik niet,' was zijn antwoord. 'Ik ben hier met een reden. Ik ben een Wensdier.'

'Daar heb ik nog nooit van gehoord,' zei Noor.

'Ik ben een rendier dat wensen kan laten uitkomen,' verduidelijkte het dier. 'Kijk maar naar mijn gewei. Iedere ster staat voor een wens die in vervulling kan gaan.'

'Wauw, een wensrendier!' riep Noor uit. 'Dit moet ik het dorp vertellen. Wij kunnen wel wat warmte en verbinding gebruiken, dus hopelijk brengen de wensen de bewoners weer bij elkaar. Kom meel!'

Samen met het rendier liep Noor het dorp in naar het grote plein. Iedereen om haar heen stopte met wat hij of zij aan het doen was en keek geïnteresseerd naar het tweetal.

Kinderen kwamen dichterbij en gilden: 'Een rendier! Een echt rendier!'

'Een Wensdier!' riep Noor trots, haar wangen rood van de kou en opwindning. 'Hij vervult wensen, dus ik denk dat...'

Maar Noor werd onderbroken door de dorpsbewoners die zich opdrongen, elkaar uit de weg duwden en zo hard als ze konden hun wensen begonnen te roepen.

‘Ik wil een televisie zo groot als de muur!’

‘Een nieuwe keuken van marmer!’

‘Ik wil een eigen bakkerij!’

‘De nieuwste iPhone! O, en een laptop! Nee, twee laptops!’

‘Een jacuzzi!’

Zelfs kinderen riepen mee. ‘Ik wil de grootste treinbaan van iedereen uit mijn klas!’ riep er één. ‘Ik wil een drone die zichzelf bestuurt!’ riep een ander.

Hoe harder de bewoners riepen, hoe zwakker het Wensdier werd. De sterren op zijn gewei begonnen te vervagen en werden grijs. Het rendier zag er vermoeid uit en zakte door zijn poten. Zijn ademhaling werd zwaar.

Dit was een vergissing. ‘Stop!’ riep Noor. ‘Hij is moe! Stop met wensen!’

De dorpsbewoners keken boos van Noor naar het Wensdier. ‘Wat een slecht rendier!’ riep de één.

‘Ja, wat een onzin dit! Zonde van mijn tijd!’ snauwde iemand anders.

Eén voor één keerden de mensen hen de rug toe.

Noor knielde naast het Wensdier in de sneeuw, haar hand op zijn warme vacht. ‘Het spijt me,’ fluisterde ze.

De laatste gloeiende ster in zijn gewei flikkerde zacht. ‘Wat is er mis met deze mensen? Weten ze dan niet dat wensen uit het hart komen en niet uit hebzucht? Ik ben uitgeput.’

Noor dacht aan het kind in haar klas dat altijd alleen zat. Aan de oude buurvrouw die haar boodschappentassen niet getild kreeg. Zelfs aan haar eigen vader, die al maanden keihard werkte, terwijl hij eigenlijk eens rust moest nemen. Ze verwaarloosden elkaar én zichzelf. De huizen glommen van buiten, maar binnen was er geen warmte, geen verbondenheid. Mensen praatten niet meer met elkaar, niet zoals vroeger.

‘Ik snap het niet,’ mompelde Noor. ‘Niemand wil écht alleen zijn, maar door alle luxe die we kunnen krijgen en druk die we voelen lijkt het alsof we verder bij elkaar vandaan zijn dan ooit.’

Het Wensdier knikte zwakjes.

Toen kreeg Noor een idee. ‘Ik weet wat ik moet doen,’ fluisterde ze.

De volgende ochtend hing Noor kaartjes op de voordeuren van haar burens en door het hele dorp heen. Er stonden sierlijke letters op.

Wat wens jij voor een ander?

Zelf gaf Noor het goede voorbeeld door op deze eerste kerstdag haar vader te wekken met een ontbijt en de krant, zodat hij in alle rust op kon staan. Ze bakte koekjes en bracht die naar het weeshuis. Ze tilde de boodschappentassen van de oude buurvrouw naar binnen. Ze hielp een kind met zijn slee die vastzat in de sneeuw. Ze gaf haar mooiste paar warme handschoenen aan een meisje dat koukleumend haar hond uitliet. Ze las voor in het bejaardentehuis. Ze maakte een sneeuwpop met een meisje dat altijd alleen op het schoolplein stond. Ze hielp anderen, maar ze had zelf meer plezier dan ze in jaren had gehad.

Elke keer als Noor iets gaf of iemand hielp, begon er een sterretje in het gewei van het rendier weer te glanzen. Eerst één, toen twee. Toen vijf.

Mensen begonnen te kijken en fluisterden opgewonden over wat ze zagen gebeuren.

Aarzelend begonnen de eerste dorpsbewoners mee te doen. Ze complimenteerden elkaars outfit, brachten soep naar elkaar, de oprit van verschillende huizen werd

sneeuwvrij geschept, kinderen gaven kerstkaarten aan hun ouders en de bakker deelde warme chocoladebroodjes uit. Er werd kerstversiering geknutseld en uitgewisseld, zodat ieder raam mooi versierd was.

De sterren in het gewei begonnen feller te schijnen. Het Wensdier hief zijn kop toen hij merkte wat er gebeurde. Hij had nooit gedacht dat de bewoners van De Koude Kern zo konden veranderen, na wat hij gisteren had aanschouwd. Maar, dacht hij, misschien veranderden de bewoners niet. Misschien zat dit altijd al in hen en was er maar één meisje voor nodig om hen te helpen herinneren wat het is om mens te zijn.

Op de avond van eerste kerstdag was het dorp mooier versierd dan ooit en waren de mensen warmer dan ooit, ondanks de sneeuw. De bewoners kwamen samen op het plein om te kijken bij het Wensdier.

Noor had haar arm om het Wensdier geslagen, dat weer op volle kracht op zijn poten stond. De sterren in zijn gewei fonkelden.

‘Beste mensen,’ begon Noor. Haar stem trilde even toen ze een buurvrouw zag die haar vorige week nog had weggeduwd in de boekwinkel voor een *Limited Edition* exemplaar van een nieuw boek. Toen die buurvrouw echter vriendelijk naar haar knikte, durfde ze door te praten. ‘Wat we de afgelopen dag deden... dat was bijzonder. We hielpen elkaar. We gaven, we deelden, we luisterden. We waren het een beetje vergeten, denk ik. Dat het niet gaat om wie de grootste boom heeft of de duurste cadeaus.’

‘Maar het is toch niet egoïstisch om af en toe iets voor jezelf te wensen?’ vroeg een man met een dikke sjaal en een frons op zijn voorhoofd.

Het Wensdier hief zijn kop en hij sprak krachtig. ‘Nee,’ sprak hij. ‘Het is goed om te dromen, om verlangens te hebben en om te vragen. Ik moedig jullie juist aan: droom groot! Maar alleen als je wenst vanuit je hart en niet vanuit gemis. Niet vanuit angst dat je tekortkomt en niet vanuit de wil om beter te zijn dan een ander. Als de wensen voor jezelf puur zijn, is dat nooit egoïsme. Dat is willen leven.’

De woorden zweefden als sneeuwvlokken in de lucht en daalden op de dorpsbewoners neer.

‘Voelen jullie het niet?’ ging het Wensdier verder. ‘Een warmte? Vreugde? Licht? Omdat je iemand hielp. Omdat je werd gezien. Omdat je gaf zonder iets terug te vragen. Omdat ieder van jullie belangrijk is in het grote geheel. *Dat* is wat wensen doen. Ze verbinden. Dat is wat Noor bedoelt.’

De dorpsbewoners keken elkaar aan. De één glimlachte. De ander knikte.

‘Ik heb misschien dan niet de nieuwste iPhone,’ begon één van de dorpsbewoners, ‘maar ik heb wel gelachen vandaag!’

Andere bewoners lachten mee en iemand zei: ‘O, maar ik heb er drie gekocht, je mag wel een iPhone van mij.’

‘En als jij zo graag een jacuzzi wil,’ zei een andere dorpsbewoner tegen degene die er een dag eerder om vroeg bij het Wensdier, ‘dan mag je wel bij mij langskomen. Ik heb er een laten installeren, maar die is eigenlijk veel te groot voor mij alleen. Drinken we meteen een warme chocolademelk!’

‘En jij mag wel bij mij in de bakkerij komen werken,’ zei de bakker tegen de dorpsbewoner die graag een eigen bakkerij zou willen hebben. ‘Ik kan alle hulp gebruiken en dan krijg je ook nog eens dagelijks een warm, versgebakken broodje.’

En zo gebeurde het. De dorpsbewoners realiseerden zich dat ze meer hadden dan ze dachten. En dat ze samen nóg meer hadden.

Noor keek naar het Wensdier. ‘Wat nu?’ vroeg ze zacht.

‘Mijn taak hier zit erop,’ zei het Wensdier met een tevreden glimlach. ‘En dat komt door jou, Noor. Jouw wens was de luidste van allemaal, zelfs al heb je hem niet echt uitgesproken. Jouw daden lieten het zien. Jouw wens voor een verbonden dorp was zo helder en puur. Elke ster op mijn gewei straalt dankzij jou, bedankt.’

Noor slikte.

‘Ik ben niet langer nodig, maar het licht dat jij hebt gevonden, zal altijd over dit dorp stralen om jullie eraan te herinneren wat jullie vandaag hebben gedaan,’ zei het Wensdier. Met die woorden werd zijn vacht lichter. Zijn hoeven, die in de sneeuw stonden, kwamen los van de grond.

‘Nee, wacht!’ riep Noor. ‘Waar ga je heen?’

‘Ik ga nergens heen,’ zei het Wensdier, terwijl hij opsteeg van de grond en gehuld werd in een goud met groen licht. Het werd groter, alle sterren op zijn gewei gloeiden en glommen en dorpsbewoners hielden hun handen voor hun ogen tegen het felle licht. Toen ze hun ogen weer openden, was het Wensdier weg.

Even dacht Noor dat hij had gelogen, maar toen zag ze het. Het Wensdier was inderdaad nergens heen gegaan. Niet echt.

Boven op de enorme kerstboom op het dorpsplein, gehuld in goud met groen licht, straalde een prachtige piek in de vorm van een ster.

De dorpsbewoners keken er met open mond naar, en iedereen was het erover eens: dit was *de* piek waar ze al jaren naar zochten. En als je goed keek, zag je het licht van de ster overal terug. In de dieren, in de natuur, in de mensen zelf. Goud, groen, stralend. En dit licht is het werk van een klein meisje dat wenste vanuit haar hart.

Vanaf dat jaar maakte ‘Noor d’r licht’ verschil en groette iedereen elkaar in De Koude Kern. Met een knikje, met een glimlach, en zelfs met een warme "fijne kerst".